pevnost

edice

Lucie a Petra
Lukačovičovy
a další

Cesta Rudé tanečnice

část druhá

Lucie a Petra Lukačovičovy a další

CESTA RUDÉ TANEČNICE

(část druhá)

Lucie a Petra
Lukačovičovy a další

CESTA RUDÉ TANEČNICE

(část druhá)

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Petra Lukačovičová, Lucie Lukačovičová,
Barbora Beránková, Petr Urban, Adéla Vaňková, 2013
Cover © Jana Šouflová & Lukáš Tuma, 2013
Czech Edition © Nakladatelství Epocha, 2013

ISBN 978-80-7425-170-2

6. kapitola
Ústa plná jedu

Zaklepání na dveře znělo nejistě a rozechvěle. Nic, co by Alazara překvapilo.

„Dále!“ zavolal a odložil hřeben.

Když vstoupila Celandrina, vstal.

„Přišla jste sama, signorino?“

„Kapitán se vyptává po přístavu. Pokouší se zjistit, kdo se ho pokoušel během jedné z uplynulých nocí zabít,“ odtušila Celandrina a dávala si pozor, aby stála dostatečně daleko od mladého nekromanta.

Alazar se kousl do rtu. *Kdosi vykřikl. Kdosi vystřelil. A kdosi zemřel.*

„Potřebovala bych odpověď na neobvyklou otázku,“ pokračovala dívka. Snažila se soustředit a nemyslet na deník svého otce. Na deník ukrytý v jisté kovové schránce, vrácený zpátky na místo. *Letmé hmátnutí neodhalí rozdíl… Snad. Otec nikdy nepracoval pro Fratellanzu. Ale jsou věci, které jsem se nikdy neměla dozvědět…* Nebyla si jistá, zda ji více zneklidňuje přítomnost nečistého nebo v ní ještě nedozněly emoce, které v ní přečtení deníku vyvolalo. Vše jí náhle připadalo děsivě šílené a snově absurdní zároveň.

„Nekromantům jsou obvykle kladeny neobvyklé otázky,“ usmál se na ni Alazar a zamyšleně přimhouřil oči.

Celandrina se přiměla uvažovat věcně.

„Jenže tahle se netýká mrtvých. Zajímalo by mě, jestli vám rukama v poslední době neprošlo větší množství asmánského zlata. Vím, že Asmáni ve vaši moc buď nevěří, nebo se vás bezmezně štítí," zarazila ho dřív, než stihl něco namítnout. „Spíš tedy jestli s asmánským zlatem nepřišel nějaký Lekanťan, který by si ho chtěl směnit u někoho, koho se nikdo nebude ptát…"

Zadržela dech. *Musíme zjistit, kdo z Asmánie si tady může najímat lidi. Musíme to zjistit dřív, než přijde další vrah. Tentokrát schopnější. Vicente se kroutil, ale nakonec přiznal, že tohle nebyla práce Fratellanzy, ale mnohem spíš někoho tmavé kůže a jiné víry.*

„Naše služby jsou mnohdy drahé, ale mýma rukama neprošly jiné mince než lekantské, že už to ani nepamatuji. Věřím, že kdyby někdo platil asmánskými mincemi komukoli z nás, ostatní by se to dozvědě–"

Dveře se rozlétly tak prudce, až narazily do stěny.

„Ty malá mrcho, ty Vicentova děvko!" cedil slova vychrtlý muž, který vstoupil s mečem v ruce. „Zabiju tě."

Alazar chytil Celandrinu za zápěstí a stáhl ji za svá záda. Neměl u sebe žádnou zbraň.

„Neodvažuj se vztáhnout na ni ruku v mém domě!" utrhl se na příchozího. „Jak se vůbec opovažuješ rušit klid věčně spících a těch, kdo s nimi mluví?!"

Celandrina se držela za zápěstí, jako by ji Alazarův dotek spálil. *Je to nekromant. Je nečistý.* Na okamžik se jí zvedl žaludek. Příchozí se volným krokem blížil, Alazar a Celandrina před ním ustupovali.

„Neměl ses plíst do věcí, po kterejch ti nic není, nekromantská špíno. Uhni mi z cesty, nebo poletíš za svejma

mrtvejma stejně jako ta stará baba," zavrčel vetřelec a pozvedl zbraň. Z hlasu i výrazu čišela nepříčetnost.

Celandrina narazila zády do zdi. *Ne! Pro bohy! Nechci tady umřít!*

Alazar se ocitl těsně u ní, jeho dlouhé černé vlasy se jí otřely o úzkostně pozvednuté dlaně a o šaty.

„Jdi pryč!" syčel nekromant na útočníka. „Odejdi, než tě stihne hněv mrtvých!"

Vychrtlý se rozchechtal: „Nemáš představu! Už mě nejspíš stihl! Ha! Už teď si mám odkroutit věčný utrpení!"

Než mohl pokračovat, Alazar bleskově hmátl na polici plnou bylin, nádobek, schránek a divných nástrojů. Obsah jedné z lahviček prolétl vzduchem. Útočník bolestně zařval, upustil meč a chytil se za obličej. Alazar skočil podél stěny a chopil se těžkého prkna, původně snad vypadlého z podlahy, teď opřeného o zeď uprostřed nepořádku.

Nekromant se rozmáchl a vzal protivníka přes hlavu. Muž se se skučením skácel na zem. Pokusil se vstát, ale Alazar udeřil znovu. A znovu. A ještě jednou.

„Už… se nehýbe…" zajíkla se Celandrina.

„Jen jsem chtěl mít jistotu," vyrazil ze sebe nekromant.

„Zabil jsi ho?"

Mlčel.

„Zabil jsi ho, Alazare?"

„Nevím. Doufám, že ne." Začínal se třást.

„Myslela jsem… že mrtví ti… nevadí…"

„Při Moreně! Já s mrtvými mluvím, ale… ale... ne… nevyrábím je!" ustoupil od ní, jako by se jí bál.

„Promiň," instinktivně ho zachytila za rameno – a potlačila touhu ruku prudce odtáhnout. Pod prsty se jí kroutily prameny jeho vlasů, husté, hladké, vonící bylinami. Chvíli

tak stáli, hýbaly se jen jejich stíny mihotající se na zdi. Pozvolna jako by se všechno uklidnilo. Celandrina stáhla dlaň a Alazar se sklonil k nehybnému soupeři.

„Žije," oznámil tiše. Když zvedl hlavu, Celandrina se skoro lekla, jak se Alazarův výraz změnil a ztvrdl. „Vzhledem k tomu, co tady náš nezvaný host vykřikoval," navázal nekromant hrozivě, „nám určitě rád poví něco o tom, kdo ho platí, že přitom porušuje naši nedotknutelnost. Věčně spící se zlobí."

* * *

„Já už jsem v podsvětí!" kvílel zajatec nepříčetně. „Chodím po žhavým uhlí! Ne, ne! Ležím ve chřtánu sopky!" Začal se chechtat, ale smích přešel v trhané vzlyky a bolestné sténání. Vicente se znechuceně odvrátil: „Oškliví se mi mlátit takovou trosku. Kromě toho... co z něj můžeme dostat? Nedá dohromady ani vlastní jméno. Vypadá, že dočista přišel o rozum."

Alazar a Jezzín se skláněli nad vychrtlým nešťastníkem, který sebou začal znovu zmítat. Obracel oči v sloup, tvář se mu křivila.

„O rozum nepřišel sám od sebe, sahátí," ozval se eben. Chřípí se mu zachvělo. „Pot toho člověka je cítit bylinami. Někdo mu podal nějaký přípravek. Pravděpodobně pomalu působící jed."

„Za příslib protijedu by se ten chudák mohl odvážit i útoku na nekromanta," dokončila myšlenku Celandrina, která seděla na okraji Alazarova lůžka.

„Podaná látka má zřejmě částečně halucinogenní účinky. A působí rozkladně na mysl," pronesl mladý nekromant se

stopou jistého morbidního zaujetí. „Odhaduji, že do několika hodin nastane poslední fáze otravy, čili velmi bolestivá smrt provázená děsivými vidinami."

„Pokud neseženeme lék, tak nám ten nebožák nebude schopen říct nic souvislého," dovodila si Celandrina. „Budeme se nanejvýš dívat, jak umírá."

„Pokusím se o důkladnější diagnózu," navrhl nekromant. „Hůř mu potom nebude," dodal uštěpačně, když zachytil Vicenteho nejistý výraz.

Jezzín tázavě pohlédl na svého kapitána. Ten jen mlčky přikývl. *Když nám to pomůže… Čas hraje proti nám.*

„Celandrino..." uvědomil si najednou. „Neměl by tě Jezzín doprovodit domů? Tady to... nevypadá dobře." *Nedovolím, aby se jí něco stalo. Nesmím ji ztratit. Vždyť jsem ji sotva získal.*

Dívka se k němu rozhodně obrátila: „Oba víme, že to není dobrý nápad. Jezzína teď potřebuješ tady. Nemůžeme si dovolit žádnou chybu. Žádnou pošetilost."

Alazar mezitím nadzvedl zajatci víčka a s Jezzínovou pomocí mu vypáčil čelist, aby se mohl zhroucenému muži podívat do krku. Změřil tep a lehce zranil zajatce na ruce. Dál už se zabýval jen jeho krví, kterou nechal skanout do misky. Nekromant si počínal obratně jako zkušený léčitel z Charissina chrámu, sebejistě jako mazaný pouliční felčar a bezohledně jako někdo, kdo je zvyklý odhalovat neduhy lidského těla na více či méně studených mrtvolách.

„Je to směs rostlinných výtažků a ještě nějakých substancí, které nejsou bylinného původu. Způsobují horkost, zvýšené pocení, částečné pomatení smyslů a o něco horší srážlivost krve, čili pomalejší hojivost," prohlásil nakonec, pohled upřený na kovový plíšek s kapkami krve.

Zajatec sebou zběsile mlátil o podlahu, z úst mu tekly sliny. Pak náhle ztichl.

„Znám takové byliny," promluvil Jezzín. „Účinky, jaké popisuješ, má šajtánsahúm, neboli Démonova střela, a kořen ranocele. Zbylé přísady by mohly zpomalovat jejich účinek." Dělostřelec se zachmuřil, když viděl výrazy ostatních, plné naděje. „Ne, proti něčemu takovému neznám lék. Ale šajtánsahúm i ranocel jsou velmi vzácné. Rostou jenom na okrajích pouští – v Asmánii."

Chvíli bylo ticho, rušené jen těžkým oddechováním zajatce.

Vicente se mračil. *Za útok na Celandrinu bych toho mizeru rád vlastnoručně vykuchal, ale tohle... Tohle ne... Musí být přece způsob, jak ho zachránit. Tohle je moc. Jenže jediný, kdo to může zastavit, je ten parchant, který ho otrávil.*

Nakonec kapitán prolomil mlčení: „Nebudeme nad ním stát a pozorovat, jak chcípá. Tohle nemá smysl." Oči všech se k němu obrátily. „Jezzíne, rozvaž ho. Ať si jde, kam chce."

* * *

Vyzáblý muž s horečnatýma očima se vypotácel do patra hostince.

„Mistře! Mistře!" Spíš padl ramenem na dveře, než že by na ně zabušil. Dveře se vzápětí otevřely dovnitř. Nešťastník ztratil oporu a zhroutil se na práh. Nad ním stál dokonale upravený rusovlasý Lekanťan. Bezvousý mladíček se světlou pletí, jakou mívají zrzci, a s očima sivýma jako liška.

„Zmlkni ty špíno," zasyčel jedovatě. „Splnil jsi, co jsem ti uložil?"

Nebožák vzhlédl. Zbytek zatemněného rozumu mu umožnil pochopit, že v případě neúspěchu nemůže čekat slitování.

„Tak co?“ sykl zrzek.

Nešťastník trhaně přikývl a pokusil se vplazit dovnitř.

„Jen zůstaň venku.“ Rudovlasý mu pomohl důkladným, štítivým kopnutím. „Tady máš a zmiz, ať už tě nevidím.“ Podal mu skleněnou fiálu a zabouchl mu dveře před obličejem.

Vychrtlý muž do sebe obsah nádobky okamžitě obrátil. Cítil, jak bolest zvolna ustupuje. Ztěžka vstal, ale už podstatně lehčeji seběhl ze schodů a vyšel na ulici. Ani si neuvědomoval, že nádobku stále svírá v ruce. Málem by se rozběhl.

Kráčel uličkami a všechno předešlé utrpení se vytrácelo. Přestával cítit utýrané svaly, nepříjemný lezavý vítr vanoucí od vody, konečky prstů... Ještě chvíli dokázal jít. Zhroutil se až ve chvíli, kdy už nedokázal přimět vlastní tělo k poslušnosti. Všechno se vzdalovalo a vytrácelo. Pomalu, ale nezadržitelně. Nevnímal bolest. Nevnímal nic. Nakonec svět zmizel ve tmě hlubší než okolní noc. A také podstatně delší.

Ležící tělo sebou ještě chvíli škubalo. Ze zaťaté pěsti skanulo trochu krve.

Kolem bylo ticho, jen z přilehlých ulic tu a tam dolehly kroky živých. Dvoje se ale obezřetně přibližovaly.

„Ten už stojí před tváří Jediného, sahájí,“ prohlásil mohutný eben, když se sklonil nad tělem. Obratným hmatem zlámal mrtvému prsty, aby se podíval, co nebožák tiskne v dlani.

„Střepy,“ konstatoval Vicente. „Takhle jemné sklo nebylo úplně levné. Ale dát mu fiálu na cestu byl hezký způsob, jak

zařídit, že se chodící mrtvola sama odklidí co nejdál od svého vraha."

Jezzín přikývl. „Ještě před chvílí se ale při chůzi co chvíli opíral oběma dlaněmi o zdi. Takže svůj flakón se smrtí mohl získat jen na jednom místě, sahájí."

Vicente si zkontroloval váček s penězi. Zacinkání mincí mu znělo jako žalostná hrana za mrtvého. „Jdeme, Jezzíne. Uvidíme, jak všímavý dovede být hostinský, když se jeho paměti trochu pomůže."

* * *

Teď!

Dveře se rozlétly na první ránu.

Mladý, dokonale upravený Lekanťan v oděvu bohatého kupce se vymrštil na nohy. Vicente se po něm ohnal. Minul. Rudovlasý mladík uskočil za stůl, po místnosti se rázem k zemi snášely rozházené dokumenty. Vicente na víc nečekal a tasil.

Kupec se pohybem dobře vycvičeného člověka vyhnul Jezzínově pěsti. Shrábl cosi z nízkého stolku a z otočky hodil. Eben uhnul hlavou právě včas. Vicente, stojící za ním, letící předmět instinktivně srazil mečem. Flakón se roztříštil, žíravina z něj se rozstříkla okolo.

V příštím zlomku vteřiny se rusovlasému podařilo vytrhnout od pasu dva dlouhé, podivně zakřivené nože. Jejich ostří bylo zvláštně matné, jakoby špinavé.

Vicente zasyčel bolestí a instinktivně se trochu stáhl. Na pažích mu naskočily skvrny od poleptání.

Díky bohům, že ještě udržím meč!

Jezzín netasil. Mladíčkovy nože byly pro boj v uzavřených prostorách mnohem vhodnější než ebenova šavle.

Bastard! Má výhodu – my ho chceme živého, uvědomil si Vicente.

Zrzek uhýbal a sekal po Jezzínovi, který vytrvale hledal možnost, jak využít svých dlouhých paží.

Zachytil protivníka za zdobený rukáv, ale rusovlasý se prudce vytrhl, takže Asmánovi zůstal v ruce jen kus látky.

Ještěže je hostinský důkladně podplacený, blesklo Vicentemu hlavou. *Tohle trvá déle, než jsme chtěli.* Vyrazil podél zdi, aby na soupeře zaútočil z boku. *Ten kluk vůbec nebojuje jako Lekanťan, nešermuje. On… bojuje jako Asmán.*

Na okamžik měl možnost pohlédnout mladíkovi do tváře. *Strach. On se Jezzína bojí!*

Rudovlasý se prudce otočil, strhl z pelesti své postele tmavorudý plášť a švihl jím Vicentemu do obličeje. Kapitán v poslední chvíli zahlédl mezi záhyby látky něco kovového, co mu málem rozseklo obočí. Spona ve tvaru štíra.

„Saháfí!“

Jezzín jen tak tak chytil protivníka za jednu ruku, úderem zespoda mu vyrazil zbraň z druhé – jen vteřinu před tím, než by čepel prošla pláštěm a našla si Vicenteho nechráněný bok.

Nůž zařinčel o podlahu. Zrzek upustil i druhou zbraň a vytrhl se Jezzínovi dřív, než ho Asmán mohl strhnout k sobě a znehybnit. Prosmýkl se pod rukama kapitánovi, překulil se po podlaze. Podařilo se mu zvednout na jedno koleno a hrábnout mezi lahvičky rozestavené na víku zavřené cestovní truhly. Vicente zapadl za pelest právě včas, aby ho nezasáhl další flakón.

Zrzek po vetřelcích házel, cokoli mu přišlo pod ruku. Dřevo na podlaze a některých kusech nábytku se syčením zčernalo, po pokoji se válelo rozbité sklo. Jenže mladíček

věděl, že ke dveřím se nedostane. A brzy už nebude mít čím se bránit.

„Děj se vůle Jediného!“ vykřikl přeskakujícím hlasem.

Jezzín i Vicente se vrhli dopředu, ale mezi pršícími střepy nebyli dost rychlí.

Zrzek rozrazil přivřené okenice. Na okamžik se zdálo, že visí ve vzduchu, jako by chtěl vzlétnout a uniknout tak svým pronásledovatelům. Pak ho, s úderem dopadu těla na dlažbu, pohltila tma.

„Je mrtvý,“ vypravil ze sebe Vicente zadýchaně. „Je to vysoko. Moc dobře to věděl.“ *Bál se, tolik se bál… Proč? Znal Jezzína? Spíš poznal Jezzínův způsob boje. Poznal Černého.*

„Věděl,“ přikývl eben. „Vychovali a vycvičili ho Asmáni.“

Oba muži se rozhlíželi po spoušti panující v místnosti.

„Tomu šílenci, co napadl Celandrinu a nekromanta, musel ten zatracený zrzoun nacpat něco z tadytěch dryáků,“ zhodnotil Vicente. „Rychle to tu prohledáme, posbírej všechny papíry, i ty prázdné. Zabal je do látky, ničeho se nedotýkej holou rukou,“ zavelel vzápětí. „Musíme co nejdřív vypadnout. Mrtvola pod oknem je špatná zpráva pro každou hospodu.“

Rychlým pohledem přelétl oba zakřivené nože. Čekal, že budou něčím potřené. Mýlil se. Lehce zrezlé. Dost na to, aby jediný šrám znamenal otravu krve.

„Ty, které zaměstnával, musel děsit k nepříčetnosti,“ procedil mezi zuby. *Bohové! Takový chlapeček!* Zpod uvolněného prkna v podlaze vypadl naditý váček. *Asmánské zlato! Za tohle bych si koupil menší loď!*

Jezzínův výraz zůstal skrytý ve stínu.

„Každý má svoje noční můry, sahátí.“

* * *

„Je mi neskonalou ctí," začal mladý Scalpelini rozvážně, pozoruje zachmuřené tváře obrácené k němu, „že se dóže rozhodl právě pro mne a stal jsem se tedy zástupcem pro caviglijské a danaroské záležitosti. Nebudu zastírat, že i pro mě se jednalo o překvapivé rozhodnutí."

„Nejdřív ženské," prskal Torrenti, „a teď děcka. Co to bude příště? Šlechtění koně?"

Morinovi cukly koutky, Benedetto se nepokrytě zasmál.

„Pokud to bude potřeba k zlepšení kompetentnosti Rady sedmi, tak klidně šlechtěný koně," ušklíbl se Marchetti. Věděl, co si jeho kolegové myslí o tom, kdo má prsty ve jmenování Scalpeliniho na post člena Rady. Jen jim patrně vrtalo hlavou, jak se Marchettimu mohlo podařit svého chráněnce prosadit. On sám si nebyl jistý, zda se má radovat nebo obávat.

„Bude mi potěšením si vždy vyslechnout názory staršího a zkušenějšího," ignoroval humornou vsuvku Scalpelini.

Benedetto se přestal smát.

Torrenti se nedůvěřivě zamračil.

„Váš chráněnec, signore Marchetti, učinil obrovský pokrok," podotkl neutrálně Labieno.

Oslovený jen neurčitě přikývl.

„Současně s převzetím svých povinností jsem se rovnou setkal s naléhavým úkolem," pokračoval Scalpelini soustředěně. „A tímto úkolem je pomoci v řešení asmánského nebezpečí."

Krátce se odmlčel a rozhlédl se po lidech, kteří mu naslouchali. Jemu, kterého ještě před několika dny – co dny, dokonce hodinami! – považovali za neschopného, hloupého

floutka. Signor Marchetti, který, ač jeho poručník, v něj nikdy nevěřil. Signor Torrenti, opovrhující každým, kdo je mladší než on. Signor Benedetto, přes předstíranou dobrosrdečnost připravený kdykoli zničit pověst kohokoli. Signor Labieno, odtažitý prelát uzavřený jakýmkoli novým nápadům. Signor Morino, utápějící se v iluzi vlastní nepostradatelnosti. A signora Salvatora.

Ta jediná – společně se signorem Elevadem, který ho tolika věcem naučil – věřila tomu, že on, Scalpelini, uspěje. Žena, která se sice neumí oblékat, ale jinak je velmi schopná a věří vlastnímu úsudku víc než řečem okolí.

„Smutným faktem zůstává, že i kdybychom veškeré naše prostředky vložili do zbrojení a výcviku vojáků, nemáme podle toho, co uvedl ctihodný signor Torrenti, nejmenší naději na úspěch proti sultánovi." Scalpelini rádoby ledabyle ukázal na Rhiannu. „Zde signora měla nápad se spojit s Caviglií a Danarosou. Na první poslech se mi to ani trochu nezamlouvalo. Jenomže poté jsem si uvědomil, že nemáme žádnou jinou alternativu. Jistě, vyjednavačské dopisy sultána zdrží a my čas potřebujeme, ale bylo by bláhové předpokládat, že kvůli nim upustí od útoku. On nechce peníze. Chce nás zničit! A až se mu to podaří, pak si nejspíš vezme i ty peníze, co jsme mu nabízeli, a ještě mnohem víc!"

Marchetti se musel ovládnout, aby mu nepoklesla čelist. Svého chráněnce nepoznával.

„Prošel jsem tedy své záznamy. V Caviglii ani v Danarose momentálně nevládnou nijak silné nepřátelské nálady proti Lekantě. Zato Asmánů se obávají stejně jako my. Možná o trochu méně, ale to jen proto, že my máme lepší informace. Máme zkrátka vhodné podmínky začít s nimi jednat. Což je nečekané štěstí, protože bychom podle mého

názoru jednat museli začít, i kdyby byly podmínky podstatně nepříznivější.“

Zavládlo ticho. Členové Rady sedmi nesměli nabýt pocitu, že se na ně tlačí s hlasováním, to Scalpelini věděl. Proto trpělivě čekal. Trochu ho zneklidňovalo, že nikdo neklade žádné otázky, avšak na druhou stranu tomu byl rád. Připravit si řeč je jedna věc, ale duchapřítomně odpovídat je věcí zcela odlišnou.

„Mimochodem,“ prolomil mlčení Torrenti, „víte, že za Doradovu vraždu popravili nějakého asmánského trhana?“

„To je mi známo,“ potvrdil Benedetto. „Zaslechl jsem, že se při výslechu přiznal, že ho poslal sultán, aby zastrašil lekantskou vládu.“

„Prosím? Že by sultán nařídil takovou provokaci? To se mi nezdá,“ zavrtěl hlavou Labieno.

„Každopádně moji lidé viděli toho asmánského vraha, jak se potlouká v příslušnou dobu kolem místa činu,“ ozval se Morino. „A krom toho jsme se zase pro změnu mohli opřít o nějaké ty nekromantské triky,“ dodal kysele.

„Zbytečně ztrácíme čas spekulacemi nad informacemi, které jsou známy každému z nás. Navrhuji hlasovat o návrhu signora Scalpeliniho na směřování diplomatických aktivit ke spolupráci s Caviglií a Danarosou vůči společnému nepříteli, Asmánii,“ promluvila Rhianna poprvé za celou dobu jednání.

Scalpelini zatajil dech.

* * *

Zasedání Rady sedmi bylo ukončeno. Scalpelini chvatně vyšel na chodbu, aby stačil zastavit odcházející Rhiannu.

„Promiňte, signoro," začal rozpačitě.

„Poslouchám."

„Chtěl jsem vám poděkovat. Za podporu. Za všechno."

„To, že váš návrh prošel, byla čistě zásluha vaše a vaší připravenosti. Ještě něco?"

Scalpelini zaváhal. „Měl bych na vás ještě jednu otázku," vysoukal ze sebe.

Neodpověděla. Stále na něj nehybně hleděla. Zvedl se průvan a roztančil plameny loučí.

„Odkud pocházíte?"

„Velmi osobní otázka."

„Neberte to špatně, ptám se jen ze zvědavosti, nic tím nesleduji," omlouval se Scalpelini, pohled upřený k zemi.

„Odpověď samozřejmě můžete dostat. Ale nepřipadá mi vhodné řešit to na tomto místě. V mé kanceláři je dost prostoru ke konverzaci. Následujte mě." Rhianna se otočila k mladíkovi zády a vydala se svou cestou. Otevřel ústa, aby protestoval, ale nedokázal vydat ani hlásku. Jeho srdce sevřela panika. *Co teď, co teď?* Nechtěl s ní jednat na její půdě.

„Počkejte," vydechl nakonec.

Zastavila se a ohlédla se přes rameno. „Ano?"

Kvapně ji došel, oběhl ji a částečně jí zastoupil cestu. „Já... jsem toho názoru, že se klidně můžeme domluvit tady. Všichni už jsou pryč, nikdo nás neuslyší."

„Jak myslíte," pokrčila nevýrazně rameny. „Řeknu vám, co chcete vědět," promluvila znovu, tentokráte šeptem tak slabým, že se musel naklonit k jejím rtům, aby jí rozuměl, „pokud budete při jednom hlasování, které sama určím, hlasovat podle mého."

Scalpelini se s trhnutím narovnal.

„To si děláte legraci!“ zasípal. „Chcete stavět na stejnou úroveň mou zvědavost a profesionální nezaujatost?!“

„Nazývejte to, jak uznáte za vhodné,“ musel znovu především odezírat z Rhianniných úst. „Cenu znáte. Klidně si to rozmyslete.“ Mladík zaváhal.

„A teď mě omluvte,“ řekla černovlasá žena už obvyklým hlasem. Obešla Scalpeliniho a chtěla odejít.

„Počkejte,“ vyhrkl opět mladík a chytil ji za rukáv.

Znehybněla.

Už jsem zašel moc daleko, napadlo Scalpeliniho. *Navíc ona dnes hlasovala pro můj návrh, tak se naše názory zas tak nerozcházejí. Ale nemůžu to přece jen tak odkývat, to by nevypadalo dobře. Hlavně hodně mluvit. O ničem. Jak mě to učil signor Elevado...*

„Víte, mě to vážně zajímá jen tak,“ začal plácat nazdařbůh. „Nemáte prakticky žádný přízvuk, takže...“

„Přijímáte?“ přerušila ho, aniž spustila vyhaslý pohled z jeho ruky, která stále ještě svírala její rukáv.

„Ano,“ hlesl a mimoděk pustil brokát z hrsti.

„Caviglia,“ zalhala bez mrknutí oka Rhianna, „ale pochybuji, že by vám o mně kdokoli z vaší výzvědné sítě byl schopen říci něco bližšího. Ledaže to úspěšně tajili před signorem Doradem, což pochybuji. Přeji vám hezký večer, připomenu vám váš slib, až přijde vhodná doba.“

„Velmi mě překvapilo, že zrovna vy jste za mnou přišla s návrhem na členství v Radě sedmi,“ změnil téma hovoru, než se znovu pokusila odejít.

„Z nějakého konkrétního důvodu?“

Mladík si rozpačitě odkašlal. „Nepřipadalo mi, že bych... zrovna oplýval vlastnostmi potřebnými k zastávání takového úřadu.“